

Abstrakt

Práce se věnovala tématu irské neutrality v kontextu evropské integrace a potvrdila hypotézu, že Irsko se do procesů evropské integrace zapojilo ve 21.století pouze takovým způsobem, který neohrožoval jeho politiku neutrality. Hlavní část práce se soustředí na tři konkrétní události, a to schvalování Lisabonské smlouvy, Smlouvy z Nice a Stálé strukturované spolupráce (PESCO). Jsou to tři nejzásadnější momenty evropské integrace 21.století, při kterých výrazně figurovala otázka irské neutrality. Na těchto případech práce dokazovala, že irské zapojení do evropských integračních struktur proběhlo v souladu s irskou politikou neutrality a bez jejího ohrožení. Strach o neutralitu plyne z hlubší spolupráce EU v oblasti SZBP a obav z vytvoření evropské armády, což se ukázalo ve všech sledovaných případech. Smlouvu z Nice Irové na první pokus neschválili a od irské vlády i ostatních členských států si vyžádaly potvrzení o tom, že Smlouva z Nice skutečně neohrožuje a neovlivňuje irskou politiku neutrality. Až poté ji v druhém referendu přijali. Podobný případ nastal i u Lisabonské smlouvy, která byla také schválena až ve druhém referendu poté, co Irsku bylo garantováno zachování neutrality prostřednictvím Irských záruk. Přijetí PESCO neprobíhalo formou referenda, ale zakládající dokumenty také obsahují ujištění o zachování specifických zahraničních politik členských států, což v případě Irska znamená zachování neutrality. Oponenti PESCO byli i po jejím přijetí přesvědčeni o tom, že ohrožuje irskou neutralitu, ale jak vyplývá z průzkumů veřejného mínění, většina obyvatelstva tento názor nesdílela a souhlasila s evropskou integrací v podobě PESCO.